

Seg vilde endog spørge: behøver man Brød? Vi kunne jo leve af Kartofler, naar vi kun have saamange af dem, som vi behøve. Seg kan altsaa ikke indrømme, at de nævnte Ting ere Nødvendighedsartikler i strengere Forstand. Men paa den anden Side, naar man vil holde sig til, hvad der er Nødvendighedsartikler, saa siger jeg — for at blive ved de Varer, der oftest ere nævnte —: Kaffe, Sukker og Brændevin ere for vor Befolkning snarere Nødvendighedsartikler end Kjød eller Ost; thi vi maa huske paa, at vi vel have Ret til at afgjøre med os selv, hvad vi finde at være Nødvendighedsartikler, men vi kunne ikke have Ret til og have heller ikke Ret til at sige til vore Medborgere: de og de Artikler ere dine Nødvendighedsartikler, og de og de Artikler ere ikke dine Nødvendighedsartikler; thi det er et Punkt, som vi naturligvis ikke kunne afgjøre. Det er i det Hele en farlig Ting at indlade sig paa at ville bestemme, hvad der i streng Forstand er Nødvendighedsartikler og hvad ikke. Men jeg gad vide, hvad man vilde sige i Danmark, dersom vor Arbejderbefolkning i det Hele maatte undvære Kaffe, Sukker, Brændevin og Loba! Erv man, at vi da vilde have en Arbejderbefolkning, der mente at have sine Nødvendighedskrav tilfredsstillende? Derfor holder jeg paa, at Kaffe, Sukker, Brændevin og Loba! ere Nødvendighedsartikler, og siger man, at de ere det ikke i streng Forstand, vel, saa siger jeg, at de ere det i mindre streng Forstand; naar man blot indrømmer, at Ordet kan bruges, saa er jeg tilfreds. Den høitægtede Minister brugte ogsaa dette Udtryk, hvad der i streng og i mindre streng Forstand kan siges at være Nødvendighedsartikler, og han kom da til en Udvikling af, hvorledes det vilde se ud, naar alle de begjærede Nødvendigheder baade i Henseende til de her nævnte Artikler som ogsaa i andre Retninger — Stiftesgebyr, andre Retssportler, Stempelpapir osv. osv. — fandt Sted. Han fik da en meget stor Sum ud, og saa sagde han: tror man nu, at det er muligt eller udførligt at faae en Indkomstskattelov vedtagen til samme Tid, som vi lade alle disse Indtægter falde og gaa over til denne anden Skat? Nei, det var der vist Ingen, der troede, men det var ogsaa at stille Sagen paa Spidsen, saaledes som den erede Minister tog den. Dersom et eneste Medlem havde talt om, at vi saa pludselig kunde komme til det Maal, vi stræbe hen til, saa kunde jeg forstaa, om den erede Minister havde taget Sagen paa den Maade, han gjorde, idet han spurgte, om det var muligt at gaa saaledes frem. Men jeg skulde tage meget feil, om ikke de Herrer, som have talt om en Nødvendighed i Tolden paa de nævnte Artikler, bestemt have udtalt, at man maatte gaa forfigtig og trinvis frem. Naar dette nu er givet, saa falder jo den hele Bevisførelse om de mange Hundrede Tusinder og Millioner bort; hvad det beviser, er noget ganske Andet. Sver Gang den høitægtede Minister nævnte

en af disse Reformers, hvor man kunde spare nogle Hundrede Tusinder, sagde han: Er der ikke Mange, der ville dette? De fleste af de Herrer, omkring i Salen svarede jo, og det tog Ministeren til Indtægt, men jeg vil ogsaa tage det til Indtægt overfor den høitægtede Minister; thi det beviser, at vi end ikke blot nogenlunde komme til at nærme os dette Maal ved at gaa en Sneglegang fremad i disse Reformers. Vi kunne ikke engang dertil ved at bruge det Udtryk, som blev brugt for et Par Dage siden: „et Saneffed“. Man vil kun en Sneglegang, men hvor langt vil der da ikke være at gaa frem for blot nogenlunde kjendelig at nærme sig Maalet, det store Maal, som den høitægtede Minister erkjendte, at der kunde være Folk, som vilde stræbe at gaa nærmere og nærmere henimod. Den væsentligste Uenighed, som hersker imellem en stor Del af Thingets erede Medlemmer, der vilde gaa denne Vej, og den høitægtede Minister, er vistnok den, hvor stort det Skridt skal være, som vi nu ved denne Leilighed skulle gjøre henimod det Maal, som vi traagte efter. Den høitægtede Regjering vil kun flytte Foden en ganske lille Smule, saa lidt, tror jeg, at den store Befolkning ude i Landet slet ikke vil mærke, at der er gjort noget Skridt. Naar man saa kommer og siger, at der dog er gjort det og det, saa vil man betragte det som et Skin, man vil give dem, i Stedet for Virkelighed; men naar man skal gaa fremad ved en Reform, saa maa man dog gjøre et saadant Fremskridt, at Befolkningen, der skal leve under disse Love og have Gavn af disse Reformers, kan erkjende, at der er sket en Reform, saa at den kan tage og føle paa, at Tilstanden dog nu er noget bedre, end den var. Dette er da det Første, vi maa forlange. — Seg kommer nu til at omtale et Udtryk af den høitægtede Finanzminister, som ogsaa er berørt af en foregaaende eret Taler. Den erede Minister ansaa det nemlig for nødvendigt gjentagne Gange at bringe i Erindring, at man havde en finantsiel Ansvarlighed. Da jeg hørte dette, spurgte jeg mig selv, om Folkethinget hidtil havde givet den høitægtede Minister nogenformelt Anledning til at minde os om, at vi havde en finantsiel Ansvarlighed. Seg tror at turde besvare dette med Nei. Seg tror, at Folkethinget ligesaa vel som Landsthinget og enhver Regjering have viist, at de alle føle den finantsielle Ansvarlighed, og det vilde derfor være lige saa berettiget, om vi mindede den høie Regjering om, at den ogsaa har finantsiel Ansvarlighed. Som det ganske rigtig blev bemærket, er den finantsielle Ansvarlighed ikke tilfredsstillet derved, at vi sørge for, at Staten faar de Indtægter, som den skal bruge for at bestride sine Udgifter, men den bestaar ogsaa deri, at de tages fra Borgerne paa en imod Alle retfærdig Maade, og det er dette, som jeg vil minde Regjeringen om, at der har Regjeringen ogsaa sin Del af den finantsielle Ansvarlighed. Ogsaa i den Retning bør Regje-